

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2021 r.

Pozycja 67

POSTANOWIENIE z dnia 20 stycznia 2021 r. Sygn. akt Ts 59/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.B. w sprawie zgodności:

art. 88 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30) „w brzmieniu przed zmianą z dnia 05 października 2019 r., w zakresie, w jakim przepis ten nie przewidywał zaskarżenia zarządzenia o odmowie wyznaczenia pełnomocnika z urzędu przez stronę, która złożyła wniosek w trybie art. 78 § 1 kpk”, z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 marca 2020 r. (data nadania), A.B. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Zarządzeniem z 21 maja 2019 r. r. (sygn. akt [...]) sędzia Sądu Rejonowego w Ż. (dalej: Sąd Rejonowy) odmówił skarżącemu wyznaczenia nowego pełnomocnika z urzędu. Powyższe rozstrzygnięcie – wskazane jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – doręczono skarżącemu 28 maja 2019 r.

Wnioskiem z 29 maja 2019 r. (Trybunał *ex officio* ustalił, że datą nadania był 30 maja 2019 r.) skarżący wystąpił do Sądu Rejonowego z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej. Postanowieniem z 10 stycznia 2020 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy ustanowił dla skarżącego radcę prawnego.

W piśmie z 27 stycznia 2020 r. (nr [...]) Okręgowa Izba Radców Prawnych w K. (dalej: OIRP) wyznaczyła D.G. pełnomocnikiem do sporządzenia skargi. Pismo o wyznaczeniu zostało doręczone pełnomocnikowi 10 lutego 2020 r.

Zarządzeniem z 26 sierpnia 2020 r. sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez: 1) wskazanie ostatecznego rozstrzygnięcia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji; 2) poinformowanie, czy od wymienionego

w punkcie 1 rozstrzygnięcia wniesiono nadzwyczajny środek zaskarżenia; 3) udokumentowanie daty: złożenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz doręczenia pisma OIRP z 27 stycznia 2020 r. (nr [...]) w sprawie wyznaczenia pełnomocnika z urzędu; 4) sprecyzowanie, w jaki sposób art. 88 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30) narusza wymienione w skardze konstytucyjnej wolności lub prawa skarżącego wraz z uzasadnieniem.

Pismem procesowym z 4 września 2020 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do wezwania sędziego TK w sprawie usunięcia braków formalnych skargi.

W ocenie skarżącego kwestionowany przepis narusza „prawo [s]karżącego do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W szczególności (...) zasadę sprawiedliwości proceduralnej (...) konstytucyjny standard instancyjności i zaskarżalności orzeczeń określony w art. 176 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji” (s. 1-2 pisma procesowego). Zdaniem skarżącego „nie można uznać za rzetelny i sprawiedliwy proces, w którym [s]karżący – jako pokrzywdzony – pozbawiony jest możliwości zaskarżenia zarządzenia sądu w przedmiocie odmowy wyznaczenia nowego pełnomocnika z urzędu. Wskazać bowiem należy, iż w/w orzeczenia tj. zarządzenie sądu, bezpośrednio ingerują w konstytucyjnie chronione prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy” (s. 2 pisma procesowego).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ:

1) skargę sporządził radca prawny (będący pełnomocnikiem z urzędu) uprawniony do sporządzenia i wniesienia tego środka zaskarżenia, a także do reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem;

2) skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ od zarządzenia Sądu Rejonowego w Ż. z 21 maja 2019 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwykły środek zaskarżenia;

3) dochowany został, przewidziany w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, trzymiesięczny termin wniesienia skargi;

4) prawidłowo został określony przedmiot kontroli, tj. art. 88 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30.) „w brzmieniu przed zmianą z dnia 05 października 2019 r., w zakresie, w jakim przepis ten nie przewidywał zaskarżenia zarządzenia o odmowie wyznaczenia pełnomocnika z urzędu przez stronę, która złożyła wniosek w trybie art. 78 § 1 kpk” (s. 1 skargi konstytucyjnej);

5) zakwestionowanemu w skardze przepisowi skarżący zarzucił naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji;

6) prawidłowo wskazano, w jaki sposób, zdaniem skarżącego, zakwestionowany w skardze przepis narusza prawa wymienione w pkt 5.

W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne (art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK), Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.